

Hétköznapi ajándék

Elégedetlenkedek magamban, hogy párom — megszaporodó közéleti feladatai miatt — ma is későn fog haza jönni.

Még idegesebben reagálok a dackorszakában virágzó kisfiam akaratfejlesztő megnyilatkozásaira. Háziszentélyünkre pillantva megállok egy percre.

— Miért? Ez igazságtalanság!

— Ajándékozd nekem a nehézségeidet! — válaszolja a Szűzanya. — Gondold el, milyen nehéz lehet a párod helyzete is!

— Jó, jó! De akkor adj hozzá erőt!

— Ajánld fel azért, hogy neki könnyebb legyen!

Befordulok a konyhába. Újabb pofon fogad. Nemrég mosogattam el és már megint tele van a konyha mosatlannal. Nagy levegőt veszek: igen Szűzanyám! Felajánlom érte, hisz ő bizonyára nagyobb pofonokat kap. Segítsd őt is, hogy bírja erővel!

Kezdek megnyugodni, érzem már nemcsak egy sziszifuszi munkát végzek, már többről van szó! Közben felveszem a harcot a lefeküdni nem akaró kisfiammal. Ezt is felajánlom érte!

Már nem is haragszom a kis forradalmárunkra. Hisz az ellenállása is csak az esti szertartáshoz tartozó játék. Hát akkor csináljuk játszva!

— Ez a ló szeretne visszamenni az istállójába! — mutatok a fotelágy egyik szivacs elemére, melyen nemrég lovagolt.

— Nem szeretne, mert még lovagolni akarok!

— De a ló már elfáradt!

— Én nem!

— Pedig ha egy ló elfáradt, akkor azzal már nem mehetsz sehova! Legfeljebb a fürdőszobába.

— Nem akarok!

Kezdem újra elveszíteni a türelmem. „Szűzanyám segíts! Mit ér az olyan ajándék, amely nem értékes?”

— Gyerünk a fürdőszobába! Egyedül zuhanyozhatsz!

— Okééé! Egyedül! — lelkesül a gyerek.

Mire az esti imához összegyűlnek a gyerekek, férjem is megérkezik. Látom nehéz napja volt, karikásak a szemei, az imájában mégis hálát ad. Köszönöm én is Szűzanyám!

Kuplungot kiengedni!

Talán nem tévedek, hogy többen is vagyunk férjek, akik hirtelen nehézségre hirtelen haraggal válaszolunk. Halljuk és tudjuk ugyan, hogy nehézségeinket odaajándékozhatjuk a Szűzanyának, ezt jónak is tudjuk tartani. Olyan ez, mint amikor indítjuk a motort, egyesbe kapcsolunk, de a lábunk odamerevedett volna a kuplunghoz...

16⁵⁵ Várom a feleségemet. Kedves lenne tőle, ha 1-2 perccel előbb jönne, mint 17^h, amiben megegyeztünk. 17⁰² Jó lenne, ha nem késne sokat. 17¹⁰ Rejtett idegességem egyre inkább felszínre kerül, gyűlik bennem a méreg. Ha két percen belül nem jön meg... Ekkor eszembe jut a Szűzanya. Nem kellene kiengedni a kuplungot? Lassú küszködéssel engedem. A gyomromban furcsa érzések váltakoznak. Nem, nem nyomom vissza; a kocsi elindul. Megy, Nyugalom tölt el. Nem dőlt össze a világ.

17²⁵ Megérkezik. Egyáltalán nem baj, hogy késtél.

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1991. március, I. évfolyam 1. (1.) szám

Kedves Olvasó!

Köszöntünk oázisunkon, mely íme megjelent csírázó családközösségünk életében – ugye mondhatjuk: mindannyiunk örömére. Újságunk neve sokszoros megtapasztalásunkat fedi: a különböző közösségi élményeinket, melyre szert tettünk találkozásaink, az összejöveteleink, az előadások, a családnapi alkalmával.

Az oázison mi elsődlegesen nem a magunk számára, hanem családunknak keresünk valamit. Mi is az, ami fontos a családunk, a gyermekeink számára? Isten terében és saját tapasztalatainkban kutatva észrevevesszük, hogy a gyerekeknek milyen fontosak vagyunk mi szülők. Isten rajtunk keresztül akarja megmutatni nekik, hogy szereti őket.

Tehát meg akarjuk tanulni úgy szeretni a gyerekeinket, ahogy Isten szeret. Kentenich atya mondja Isten szeretetéről: Isten kezei mindig jóságos atyai kezek, de gyakran vaskesztyű van rajtuk.

Gyerekeink számára különösképpen szüleik egymás iránti szeretete az a fényes és meleg lelki otthon, ahol biztonságban érzik magukat és erős, szeretni tudó személyiségekké fejlődhetnek. Egymás iránti szeretetünk a két szív egységében és feladataink közösségében valósul meg, mely elválaszthatatlanul összefügg gyerekeink iránti szeretetünkkel. Családi életünk fontos elemévé tehetjük, hogy tudatos elhatározással tanulunk szeretni. Ez munka, folytonos gyakorlás, ami éppen akkor válik érdekessé, amikor nehezzé válik: nem haragszom, nem sértődöm meg, nem húzódok vissza, hanem szeretek tovább.

Az **oázis** pihenni és töltekezni hív, építeni és berendezkedni küld. Kezünkbe vesszük és találunk benne valamit, ami megnyugtat: problémáinkkal nem vagyunk egyedül. S találunk benne olyat, ami biztat és arra indít, hogy mi is megpróbáljuk. Aztán letesszük és megyünk tovább. Talán úgy, hogy mélyebben nézünk egymás szemébe és szorosabban fogjuk egymás kezét.

Gódány Rita és Róbert

Ne féljete!

A Gallup Intézet felmérése szerint a magyarok 91%-a gondterhelten tekint a jövőbe. Honnan fakad ez? A magyarok nagy szívvel rendelkező nép. A szívnek pedig otthonra van szüksége. Pillanatnyilag változó korban élünk. Nemcsak a diktatúrából való átmenet kora ez, hanem az ipari forradalom előtti emberiség idejéből megyünk át egy új ember korszakába.

Ebben a korban mire van szükségünk?

A régire ránéztünk azt mondtuk, hogy valami mást akarunk. Most kinézünk az ablakon és azt mondjuk: a japán csoda megismételhető! Ez azonban nem az új ember csodája! Nem annak az embernek a csodája, aki szeret. Nem a belső szabadság csodája, hanem annak a csodája, hogy minél nagyobb mértékben birtokolhassuk az anyagi javakat. Így nem saját szívünkben látjuk, hogy mit akarunk, hanem a környezetünk mondja meg, hogy mit akarjunk. Így a szív ereje a felszínen lévő dolgok felé fordul, a lelki erő pedig csökken. Az a legfontosabb kérdés tehát, hogyan lehet a belső erőnket újraképezni.

Milyen módszerrel lehet forrást kiásni egy olyan országban, ahol kevés a víz? Olyan mélyre kell ásni, vagy fúrni hogy megtaláljuk a forrást és így létrejön egy kút. Ez a kút olyan család, ahol szeretik egymást és jelen van a Szűzanya. De nem olyan család, mely elég önmagának, amely elégedett saját magával, hanem olyan, amely másokat meghív és odavezet a forráshoz.

Ezen a téren a családoknak különleges jelentősége van, mivel a család alakítja saját életét.

Egy család mondhatja azt, hogy Betlehem vagy a Tábor hegyének csodája náluk is lehetséges: mindenki, aki ott él a családban azt mondja; jó itt lenni. A férj szívesen van a feleségénél. A feleség szívesen van a férjénél. A gyerekek szívesen vannak a szülőknél, úgy ahogy Péter mondta a Tábor hegyén: Uram jó itt lenni!

Ez az új ember csodája. Az új emberé, aki

- tudja hogy szeretik, mert a Szűzanya szívében megtalálja Isten szeretetét,
- tud szeretni és aki boldog, mert őt is szeretik a többiek.

Ez a csoda lehetséges nálunk is!

Ez az a víz, melyre a sivatagnak szüksége van. Ez az új ember, aki szeret akkor is, ha nehéz vagy ha fáradt, beteg vagy pénztelen.

Ez az új ember csodája, amely megismételhető!

A bizalom a legfontosabb. A szeretet gyermekei vagyunk. Égi Édesanyánknak ajándékozunk magunkat és szeretetünket: így segítségével létrejön az új ember csodája.

Isten azt mondta a prófétának: Ne félj, veled vagyok!

Ez a mi reménységünk!

Pillanatképek az életből

Kisebb hátizsákkal könnyebb

Egy alkalommal, mikor 4 éves kisfiammal letelepedtünk az építőkockák mellé játszani, megkérdeztem:

- Na, mit építünk?
- Egy nagy-nagy szegényes házat – válaszolta a kisfiam.
- Miért éppen szegényeset? – kérdeztem meglepetten.
- Mert abban jól lehet játszani – jött az egyszerű magyarázat.

Szegyenkezve körülnéztem a mi kicsiny, de sok fölösleges holmival telerakott lakásunkba, melyben túl sokat kell korlátoznunk őt, védve az értékesnek vélt kacatokat.

Unatkozom, mit csináljak?

Szerda délután, amikor hazaértem a munkából a tíz éves Marci fiam már az ajtóban fogadott:

- Unatkozom, mit csináljak?
- Menj ki biciklizni! — mondtam ki első ötletemet.
- Nincs kedvem!
- Akkor hívd át Jóskát játszani!
- Nincs itthon.
- Olvass a „Pál utcai fiúk”-ból!
- Nincs hozzá türelmem. Inkább bekapcsolom a TV-t. Jó?
- Azt nem engedem! Inkább gyere segíts nekem!
- Mit fogsz csinálni?
- Megyek le fűteni.
- Apa, nem tudnál valami érdekes dolgot kitalálni?
- Nem. További jó unatkozást! — mondtam és otthagytam.

Egészen estig tartott Marcinál ez a kellemetlen állapot. Nem talált örömet semmiben, csak hányta vetette magát. Alaposan próbára tette mindannyiunk türelmét.

Eszembe jutnak régi unatkozásaim, amikor egyszerre csak kifogytam minden dologból, vágyból, lehetőségből. Az energiáim pedig belülről dörömböltek valami érdemes elfoglaltság után. Érdeklődéssel figyeltem Marcinál hogyan lesz ennek vége.

Valamikor vacsora előtt nem sokkal tűnhetett el. Feltűnt, hogy milyen csend lett. Amikor rátaláltam, már a fürdőkádban ült és elmélyülten játszott egy hungarocell darabbal.

- Mit csinálsz? — kérdeztem.
- Hajózik. Vigyázz indul a támadás! Ra-ta-ta. Indul a támadás.
- Dehát miért nem a karácsonyi új hajóddal hajózol? — csúszott ki a számon a kérdés.
- Á, ez sokkal jobb! Nézd csak, ez egy hadihajó. Itt vannak az ágyúi, és van parancsnoki hídja is — mutatott az oldalába szurkált gyufaszálakra és a tetejére ragasztott gyufaskatulyára.
- Hol szerezted ezt a hadihajót? — kérdeztem.
- Ezt én építettem. — mondta büszkén. — A kazánházban találtam egy darab hungarocellt és a bicskámmal vágtam ki. De ez tengeralattjáró is. — vágta ki győztes aduját, és azzal az egésszel lenyomta a víz alá. El kellett ismernem, hogy az új, karácsonyi hajó ilyet nem tud. Beszélgetésünket Gergő érkezése zavarta meg. Ő is jött fürdeni.
- Marci szállj ki azzal a vacakkal a kádból, mert én is akarok fürdeni! — szólt rá az öccsére.
- Ez nem vacak, ez egy hadihajó! — mondta Marci sértődötten.
- Ez hadihajóóó?! Ha-ha-ha... — csúfolta ki Gergő.
- Igenis hadihajó és lőni is tud. Vigyázz, tűz! — Azzal lefröcskölte a bátyját. Ezzel kezdetét vette a „tengeri csata”.
- Én gyorsan kimenekültem a fürdőszobából.
- Valamivel később felhangzott a konyhából a hívás: „Gyertek vacsorázni!” Marci és Gergő azonban nem jöttek.
- Gyertek már! — nyitottam rájuk a fürdőszobába.
- A két fiú elmerülten játszott a „hadihajóval”. Gergő fel sem nézett a játékból, úgy szólt: „Apa, várjatok még egy kicsit olyan jól játszunk most Marcival!”

Az 1. számból helyhiány miatt kimaradt írások:

Gyermekteológia

Mindig meglepődünk, amikor gyermekeink által szól hozzánk a Lélek. Egyik reggel óvodába menet a kisfiam megkérdezte:

– Ugye mama, a világot a Jóisten teremtette. Először voltunk mi az Ő szívében és aztán lett Ő a mi szívünkben.

Elgondolkodtam, vajon én a hittanórán 15 perces magyarázattal meg tudtam-e étetni a teremtést ilyen jól a gyerekekkel.

Két világ

Fővárosi tömbház ötödik emeletén lakunk. Csengetnek. Belép előszobánkba Mária osztálytársa a negyedik emeletről. Mindjárt indulnak az iskolába. A két első osztályos leány.

Inez jól öltözött, világosszőke, szinte fehér, sűrű hajú, talpraesett, élénk nézésű és hangos szavú. Vezéregyéniség. Vizsla tekintete megakad és odatapad Mária új cipőjére, hangos szava mohón kérdi:

Most kaptad? Hol vettétek?

Mire Mária lányunk iskolás lett, három kisebb testvérrel gazdagodott a család. Egyik aranyosabb mint a másik. Ott sündörögnek a „nagy” testvér körül. Éppen történt velünk valami érdekes, kedves. Mária átöleli az egyik kicsit búcsúzásképpen, amikor belép Inez.

Tizenöt évvel ezelőtt, egyik reggelen. Két világ találkozott a mi kis előszobánkban, az ötödik emeleten.